

ПРИКАЗКАТА ЗА ТЪРГОВЕЦА И ДЕМОНА

Превод от немски: Цветана Узунова-Калудиева, 1984

chitanka.info

Разказват, о, щастливи царю, че някога живял търговец, който притежавал големи богатства и търгувал с много градове. Един ден той яхнал коня си и тръгнал на път, за да събере парите си от няколко града, но жегата много го изморила. Затова той седнал под едно дърво, бръкнал в дисагите и извадил оттам парче хляб и една фурма. Изял хляба и фурмата и след това хвърлил костилката. И що да види, в същия миг се появил един огромен демон, който държал в ръка изваден меч, насочил го към търговеца и му казал:

— Ела насам, за да те убия, защото ти уби сина ми!

Търговецът попитал:

— Но как така съм убил сина ти?

Демонът отвърнал:

— Когато ти изяде фурмата и захвърли костилката, тя улучи сина ми в гърдите, както си вървеше; той умря от удара.

А търговецът възкликнал:

— Истина е, че ние сме чада на аллаха и всички ще се върнем при него. Няма друга сила и няма друга власт освен аллах всевишния и всемогъщия! Ако съм убил сина ти, то съм го сторил по невнимание. Затова те моля сега да ми простиш!

Демонът обаче се разkreщял:

— Нищо не може да те спаси, аз трябва да те убия!

И той сграбил човека, повалил го на земята и вдигнал меча си, за да го прободe. Тогава търговецът се разплакал и казал:

— Оставям живота си в ръцете на аллаха! — и произнесъл следните стихове:

Всеки ден открай двояк е: днес е мрачен, утре ясен

—

тъй двояк е и животът: ту е грозен, ту прекрасен.

Ако някой се надсмива, следва да се отговори:

„Подли времена измъчват само благородни хора!“

*Страшни вихри щом се спуснат от пределите
небесни,*

по-високите дървета те нападат като бесни.

Виж морето: то изхвърля горе трупове разплути,

скъпи бисери закътва долу в тъмните си скути.

*Ако времето жестоко все насам-натам ни мята
и в злочестина несменна спътница ни е тъгата,
запомни: неизброим е горе звездният рояк,
но луна и слънце само водят бой с изконен мрак.
Всякакви дървета има, но до днес не се е чуло
разсъдлив човек безплодни дървеса със прът да
брули.*

*Ведри дни си имал, с радост пълно е било сърцето
и не те е страх обземал, че ще те слети несрета^[1].*

Като изрекъл търговецът тези стихове, демонът му казал:

— Съкращавай речта си; аллах ми е свидетел, аз трябва да те убия.

Търговецът обаче рекъл:

— Знай, о, ифрит, че аз имам да уредя един свой дълг и че имам големи богатства, деца и жена и много длъжници, затова разреши ми да си отида до дома и да отдам всекиму, комуто съм длъжник, каквото му се полага; щом започне новата година, отново ще дойда при теб. Нека аллах ми бъде свидетел и поръчител, че ще се върна; тогава можеш да направиш с мен всичко, което пожелаеш — аллах ми е свидетел, че ще изпълня обещаното!

Демонът го накарал да му се закъльне и го пуснал да си върви. А търговецът се върнал в своя град, уредил всичките си сметки и задължения, дал всекиму, каквото бил длъжен; после благословил жена си и останал до края на годината сред близките си. След това изпълнил обряда на религиозното миене, взел подръка покрова си, сбогувал се със семейството съседите и всичките си роднини и близки и с мъка тръгнал на път. Всички заплакали за него и се завайкали; той обаче продължил пътя си, докато пристигнал до същата онази градина, а денят бил тъкмо първият от Новата година. И както седял и оплаквал горката си участ, ето че към него се приближил един много стар шейх, който водел вързана за сиджимка газела; той поздравил търговеца, пожелал му дълъг живот и го попитал:

— Защо седиш съвсем самичък тук, на това място, което е свърталище на зли духове?

Тогава търговецът му разказал какво му се било случило с демона, а шейхът, човекът с газелата, се изненадал много и рекъл:

— Аллах ми е свидетел, братко мой, твоята вярност действително е прекалена вярност, а твоята история е много странна история; и ако я запишат с игли върху челата на хората, тя ще бъде предупреждение за всеки, който е готов да се поучи. — После той седнал до него и продължил: — Аллах ми е свидетел, братко мой, аз няма да се отделя повече от тебе, докато не видя какво ще се случи между теб и онзи демон.

И като седнал до търговеца и двамата започнали да разговарят, търговецът усетил, че го обземат страх и ужас, дълбока печал и все по-голяма мъка. И както шейхът с газелата седял край него, ето че те видели да се приближава втори шейх, който водел две кучета — две черни ловджийски хрътки. Като поздравил двамата мъже, той ги попитал и поискал да узнае кои са и що са, като казал:

— Защо седите на това място, което е свърталище на зли духове?

Двамата му разказали случилото се от начало до край. И не седели дълго заедно, но ето че се приближил трети шейх, който водел със себе си една рижа ослица; той ги поздравил и ги попитал защо седят на това място. Така те разказали и на него историята от начало до край — но да я разказваме тук отново, няма смисъл, о, вие, които я слушате.

Тогава и третият шейх седнал до тях и в този миг се задал огромен облак прах, който идвал откъм пустинята. Облакът се разнесъл и, виж, отвътре се появил демонът; в ръка той държал насочен меч, а очите му пръскали искри. Демонът се приближил до групата, издърпал търговеца и изкрещял:

— Идвай да те убия, както ти уби моя син, кръвта на моята кръв!

Тогава търговецът се завайкал и се разридал и тримата старци също заплакали и се завайкали, а първият старец, човекът с газелата, пристъпил напред, целунал ръка на демона и казал:

— О, демоне, корона на царете на демоните! Ако ти разкажа моите преживелици с тази газела и те ти се сторят необикновени, ще ми отстъпиш ли тогава една трета част от кръвта на този търговец?

Демонът отвърна:

— Да, старче, ако ми разкажеш тази история и аз сметна, че тя е необикновена, ще ти отстъпя една трета от неговата кръв.

И старецът подел:

ПРИКАЗКАТА НА ПЪРВИЯ СТАРЕЦ

Знай, о, демоне, че тази газела е моя братовчедка, кръв от моята кръв и плът от моята плът; аз бях сгоден за нея още когато тя беше малко момиче и живяхме заедно близо тридесет години, ала не бях сподобен от нея с челяд. Затова си взех втора жена, която ми роди едно момче, мило като пълната луна, с чудно красиви очи и вежди. Момчето растеше, порасна и стана петнадесетгодишен момък. Тогава ми се наложи да посетя няколко градове и аз потеглих с голям запас от стоки. Ала моята братовчедка, тази газела, още от младини се бе научила да прави магии и заклинания; така тя омагьосала и превърнала сина ми в теле, а робинята ми, неговата майка, в крава и ги дала на моите пастири да ги пасат. Когато след дълго време аз се върнах у дома от пътуването си и попитах къде са синът ми и майка му, тя ми отвърна:

— Държанката ти умря, а синът ти избяга и аз не знам къде отиде.

Така прекарах цяла година с натъжено сърце и сълзи на очите, докато наближи големият празник на аллаха. Изпратих да повикат говедаря и му наредих да ми доведе охранена крава, а това била моята робиня, омагьосана от тази газела. Аз запретнах ръкавите и подвих полите на одеждата си, грабнах ножа и понечих да ѝ разрежа гръкляна, ала кравата започна да мучи силно и да плаче с горчиви сълзи. Това много ме учуди и ми дожаля; пуснах я и казах на говедаря:

— Доведи ми друга крава!

Тогава моята братовчедка се развика:

— Заколи тази, защото за мен няма по-хубава и по-охранена от нея!

Още веднъж се приближих до кравата, за да я заколя, ала тя отново замуча силно и аз се отдръпнах настрана и наредих на говедаря си да я заколи и да я одере. Той я закла и ѝ одра кожата, ала не намери вътре нито тлъстина, нито месо, а само кожа и кости; и аз много съжалих, задето я бях заклал, ала вече нямаше никаква полза от съжалението ми. Дадох я на говедаря и му казах:

— Доведи ми едно охранено теле — а той ми довел собствения ми син.

Ала телето, като ме видя, се откъсна от сиджимката и побягна към мен, започна да търка главата си о тялото ми и да плаче и да мучи, така че на мен ми дожаля за него и аз казах на говедаря:

— Доведи ми една крава и пусни това теле да си живее!

Тогава моята братовчедка, тази газела, се развива:

— Трябва да убиеш това теле още начаса, защото днес е свят и благословен ден и днес трябва да се коли само най-хубавият добитък, а сред нашите телета няма по-тлъсто и по-хубаво от това!

А аз ѝ отговорих:

— Виж какво се случи с кравата, която настоя да заколят по твое желание! Само се разочаровахме и нямахме никаква полза от нея; аз горчиво съжалявам, задето накарах да я заколят; затова за днешния курбан няма да се вслушам в нито една твоя дума за това теле.

А тя ми рече:

— В името на всемогъщия, всеопрощаващия, преблагия аллах! Ти трябва да го заколиш на този свят ден и ако не го убиеш, няма да бъдеш повече мой мъж и аз няма да бъда вече твоя жена!

Като чух тези силни думи от нея и не знаех все пак какъв умисъл има тя, пристъпих към телето с ножа в ръка...

При тези думи обаче Шехеразада забелязала, че навън започва да се разсъмва и прекъснала разказа си по средата. А сестра ѝ казала:

— Колко е хубава твоята приказка и колко е възхитителна, и колко е приятна, и колко поучителна!

А Шехеразада ѝ отвърнала:

— Какво представлява всичко това в сравнение с онова, което бих могла да ви разкажа през следващата нощ, ако царят благоволи да запази живота ми!

Тогава царят си казал:

„В името на аллаха, няма да заповядам да я убият, докато не чуя края на приказката ѝ!“

След това двамата прекарали остатъка от нощта прегърнати, докато съвсем се развиделило. Тогава царят отишъл в заседателната зала, където го чакал везирът му с кърпата за обявяване на смъртните присъди под мишница. И царят започнал да раздава правосъдие, налагал и отменял наказания, докато денят превалил; на везира си

обаче той не казал нищо за случилото се. Това много учудило везира. А вечерта съветът приключил и цар Шехрияр се върнал в своя дворец. Но когато настъпила втората нощ, Диназада казала на сестра си Шехеразада:

— Мила сестрице, разкажи ни приказката за търговеца и демона докрай!

А Шехеразада отвърнала:

— С най-голяма радост, ако царят ми разреши.

Царят казал:

— Разказвай, разказвай!

И Шехеразада подела разказа си:

— Разказвали са ми, о, щастливи царю и справедливи владетелю, че когато търговецът понечил да заколи телето, сърцето му се разнежило и той казал на говедаря си:

— Върни това теле при другите!

Старецът разказал всичко това на демона, който много се учудил на странните му думи. А човекът с газелата продължил:

— О, владетелю на всички царе на демоните, през цялото това време моята братовчедка, тази газела, гледаше какво става и ми каза:

— Заколи това теле, защото то наистина е много охранено!

Но моето сърце не ми даваше да убия животното и затова казах на говедаря да го отведе; и той го подкара и се отдалечи заедно с него. И както си седях на другия ден, ето че дойде говедарят, изправи се пред мене и ми рече:

— О, господарю, искам да ти открия нещо, на което ти много ще се зарадваш и ще ме възнаградиш за добрата вест.

— Добре — рекох аз, а той продължи:

— О, търговецо, аз имам една дъщеря; на младини тя се бе научила да прави магии от една стара жена, която живееше при нас. Вчера, когато ти ми даде телето, аз се върнах заедно с него и влязох у дома си; дъщеря ми го погледна и веднага закри лице с яшмака си; после тя започна ту да плаче, ту да се смее и накрая ми каза:

— Татенце, нима ти вече дотолкова не цениш честта ми, та водиш чужди мъже при мене?

А аз я попитах:

— Та къде са тия чужди мъже и защо се смееш и плачеш така?

А тя отвърна:

— Знай, че това теле, което ти доведе, е синът на нашия господар, ала той е омагьосан, защото неговата мащеха превърнала в животни и него, и майка му; тази е причината, поради която се смея, плача обаче заради неговата майка, защото баща му наредил да я убият.

Това много ме учуди и аз едва изчаках да се раздени, за да дойда и да ти го кажа.

И като чух, о, демоне, тези думи от своя говедар, аз тръгнах заедно с него, опиянен без вино от преливащата радост и щастието, което бях преживял, докато стигнахме до неговата къща. Там ме посрещна дъщерята на говедаря и ми целуна ръка; скоро след това дойде и телето и погали главата си о мене. Тогава аз казах на дъщерята на говедаря:

— Вярно ли е всичко, което си казала за това теле?

А тя отвърна:

— Да, о, господарю, това наистина е твой син, кръв от твоята кръв.

Тогава аз възкликнах:

— О, девойко, ако го освободиш от магията, нека станат твои добитъкът и всичко, което твой баща пасе.

Ала тя се усмихна и рече:

— О, господарю, мен не ме влече богатство, аз искам само две условия: първото е да ме ожениш за своя син, а второто — да ми разрешиш аз да омагьосам и да взема за заложница онази, която омагьоса него, иначе не мога да бъда спокойна, че тя няма да ми отмъсти.

И като чух думите на дъщерята на говедаря, о, демоне, аз отвърнах:

— Освен това, което искаш, нека всичкият ми добитък и целият имот, който пази баща ти, бъдат твои и ти давам също така правото да се разпореждаш с кръвта на моята братовчедка.

Като чу моите думи, тя взе едно блюдо, напълни го с вода, произнесе над него някакво тайнствено заклинание и напръска телето с водата, като каза:

— Ако си теле и аллах всевишният те е създал като такова, остани си в същия образ и не се променяй; ако обаче си омагьосано, приеми по заповед на аллах всевишния предишния си вид и образ!

И ето че телето се разтрепера и се превърна в човек. Тогава аз се хвърлих на врата му и извиках:

— Заклевам те в името на аллаха и те моля, разкажи ми всичко, което моята братовчедка направи с теб и твоята майка!

И моят син ми разказа онова, което се бе случило с двамата, а аз рекох:

— О, сине мой, аллах ти изпрати тази девойка, която може да те освободи от магията и да ти помогне да си възвърнеш правата.

После, о, демоне, аз го ожених за дъщерята на говедаря, а тя превърна моята братовчедка в тази газела, като каза:

— Това е приятен образ, а не някой отвратителен, от който хората да отвръщат погледи.

Сетне дъщерята на говедаря живя при нас дни и нощи, нощи и дни, докато аллах я прибра при себе си. А когато тя заспа вечния си сън, моят син се отправи към индийската страна, а това е страната на този човек, с когото ти се е случило онова, за което той ми разказа. Тогава аз взех тази газела, моята братовчедка, и тръгнах с нея от място на място да търся диря и вест от моя син, докато съдбата ме доведе до това място, където видях търговеца да седи облян в сълзи. Ето това е моят разказ.

Тогава демонът казал:

— Това е необикновена история и аз ти подарявам една трета част от неговата кръв.

Тогава излязъл напред вторият старец, човекът с двете ловджийски кучета, и заговорил на демона:

— Ако и аз ти разкажа какво ми се случи с моите братя, тези две кучета, и ти се увериш, че това е още по-странна и още по-необикновена история, ще опростиш ли и заради мен една трета от вината на този човек?

Демонът отвърнал:

— Ако твоят разказ е още по-странен и още по-необикновен, нека бъде волята ти!

И така започнала:

ПРИКАЗКАТА НА ВТОРИЯ СТАРЕЦ

Знай, о, господарю на царете на демоните, че тези две кучета са моите братя, а аз съм третият. Когато моят баща умря и ни остави наследство от три хиляди жълтици, аз отворих дюкян, в който продавах и купувах, а и двамата ми братя също си отвориха по един дюкян. Но не бе минало много време, откакто аз бях подхванал търговията, когато по-големият ми брат, едното от тези кучета, продаде стоката от своя дюкян за хиляда динара; и като закупи стоки за търговия, замина на път. Цяла година не се върна при нас; един ден обаче, както си седях в моя дюкян, ето че вътре влезе един просяк, застана пред мен и аз му казах:

— Нека аллах ти помогне!

Тогава той ме попита разплакан:

— Нима не ме познаваш вече?

Чак тогава се вгледах по-внимателно и видях, че това беше брат ми; станах и го поздравих с „добре дошъл“; после му предложих място в своя дюкян и го запитах какво му се е случило.

— Не ме питай — отвърна той, — стоките ми отидоха, щастието ми измени!

Отведох го в банята, облякох го в една от моите одежди и го оставих да живее при мен. И като направих сметка и изчислих печалбите от дюкяна си, излезе, че бях спечелил хиляда динара, така че богатството, което бях вложил, бе нараснало на две хиляди. Поделих го с брат си и му казах:

— Представи си, че не си предприемал никакво пътешествие и изобщо не си напускал нашия град!

Той прие със светла радост предложеното му и отново си отвори дюкян; така минаха няколко дни и нощи. След това обаче вторият ми брат, ей онова, другото куче, реши и продаде стоките и целия си имот, за да тръгне на път; колкото и да го уговаряхме да не заминава, не можахме да го спрем. Накупи стоки за търговия и се отправи на път заедно с други хора. Не се върна при нас цяла година. После дойде при

мен, както бе дошъл преди него по-големият ни брат; и когато му казах:

— Братко мой, не те ли съветвах да не заминаваш? — той се разплака и извика:

— Братко, това е повеля на съдбата; ето ме сега пред теб обеднял, без нито един-единствен дирхем в джоба си, оголял, без риза на гърба си.

Тогава, о, демоне, аз го отведох в банята, дадох му да облече една нова одежда от моите собствени дрехи и го доведох в своя дюкян; хапнахме там и пийнахме. След това му рекох:

— Братко мой, аз си правя сметката обикновено в началото на всяка година; всичко, каквото съм спечелил в повече, ще го поделя с тебе.

Така и сторих, о, демоне, направих сметката от търговията си и като намерих, че съм спечелил две хиляди динара, поблагодарих на твореца — хвала нему, всевишния, — дадох на брат си хиляда и запазих хиляда за себе си. А той отиде, отвори си дюкян и така живяхме доста дни. След известно време обаче братята ми започнаха да ме убеждават да тръгна заедно с тях на път, ала аз отказах с думите:

— Какво спечелихте вие от вашите пътешествия, та да знам, че и аз ще спечеля?

И тъй като аз не исках да се вслушам в съвета им, всеки от нас остана в своя дюкян и продължихме да продаваме и да купуваме както преди. Те обаче всяка година ме убеждаваха да тръгна заедно с тях на път и аз все не се съгласявах, докато изминаха така шест години; най-после отстъпих, като казах:

— Е, добре, братя мои, ще тръгна с вас на път; да видим преди това колко пари притежаваме!

Разбрах, че те нямаха нищо; напротив, бяха разпилели всичко, тъй като се бяха отдали на гощавки и пьянство и на удоволствия. Аз обаче не им казах нито дума, а направих сметка на своята търговия и разпродадох всичките си имоти и стоки; и като се видях собственик на шест хиляди динара, се зарадвах и ги разделих на две половини и казах на братята си:

— Тези три хиляди динара ще бъдат за мене и за вас, за да търгуваме с тях. Останалите три хиляди динара ще заровя за в случай, че и с мен се случи същото, което се бе случило с вас; тогава ще се

върна и ще извадя трите хиляди динара и ние ще можем отново да отворим дюкяните си.

И двамата приеха предложението ми; дадох на всеки по хиляда динара, като запазих и за себе си същата сума, а именно хиляда динара. После закупихме подходящи стоки, приготвихме всичко за път, наехме един кораб и след като натоварихме стоките си на кораба, потеглихме и пътувахме много дни, цял месец, докато пристигнахме в един град, където продадохме стоките си; за всяка жълтица спечелихме по десет. И когато отново се канехме да потегляме, намерихме на брега на морето една девойка с разпокъсани и дрипави дрехи; тя ми целуна ръка и рече:

— О, господарю, ще проявиш ли към мене милостта и добротата, за които ще ти се отплатя?

Отвърнах:

— Разбира се; ето виж, аз обичам добродетелността и да правя благодеения, дори и да не ми се отблагодариш.

А тя рече:

— Вземи ме за жена, о господарю мой, и ме отведи в твоя град, не искам вече да се отделям от тебе; затова пък ти бъди добър към мен, защото аз съм от онези, които заслужават да им се направи добрина и благодеение; аз ще ти се отблагодаря, а ти не се оставяй видът ми да те заблуди!

Като чух думите ѝ, сърцето ми я обикна, защото такава е била волята на аллах всевишния и преславния, взех я, облякох, подредих ѝ хубаво ложе в кораба и се отнесох към нея с уважение и почит. Така продължихме пътешествието си и сърцето ми се изпълни с голяма любов към нея и аз не се отделях от жената нито денем, нито нощем, и мислех повече за нея, отколкото за братята си. Това обаче им се зловиди и те започнаха да ми завиждат за богатството и за многото стоки, които бях натрупал, и те жадно поглъщаха с очи всичко мое. Така те се уговорили да ме убият и ми отнемат всичко, като си казали:

— Ще убием брат си и ще приберем цялото му богатство.

А сатаната им представил това деяние в такива хубави краски, че те ме сграбиха, докато спях край жена си, вдигнаха ме заедно с нея и ни хвърлиха и двамата в морето. Жена ми обаче, щом се събуди от съня, се разтърси и начаса се превърна в демонка. Тя ме вдигна и ме

изнесе на един остров и ме остави там за малко време, а на сутринта се върна и ми каза:

— Ето ме пак, твоята робиня, която те извади от водата с помощта на аллах всевишния и те спаси от смърт. Знай, че аз съм дете на демони; когато те видях, сърцето ми те обикна против волята на аллаха, защото аз вярвам в аллах и в неговия пророк — нека бог го благослови и го дари с милостта си! Така аз дойдох при теб, както ме видя, и ти се ожени за мен и ето виж, сега те спасих от удавяне. Ала аз съм много огорчена от твоите братя и съм решила да ги убия.

Като чух думите ѝ, аз се учудих, благодарих ѝ за онова, което бе сторила за мен, а сетне ѝ казах:

— Ала братята ми не бива да умират!

После ѝ разказах всичко, което бях преживял с тях от началото до края, а тя, като чу разказа ми, рече:

— Тази нощ ще излетя до техния кораб и ще го потопя, така и те ще загинат.

Аз обаче казах:

— Заклевам те в името на аллаха, не прави това, защото поговорката казва: „О, ти, който отвърщаш с добро на злото, знай — на злосторника стига и собственото му деяние“. А те все още са мои братя!

Тя ми отговори:

— Аллах ми е свидетел, аз твърдо съм решила да ги убия!

Тогава започнах да я моля горещо. А тя ме вдигна и отлетя заедно с мен и накрая ме остави върху покрива на собствения ми дом. Отключих вратите и извадих онова, което бях заровил в земята; и след като поздравих хората, отворих отново своя дюкян и закупих стоки. А като се свечери, се върнах у дома, там заварих завързани тези две кучета, които, щом ме видяха, скочиха върху мен, скимтейки, и увиснаха по дрехите ми; и преди още да разбера какво става, жена ми каза:

— Това са двамата ти братя!

Тогава аз я попитах:

— И кой им стори това?

А тя отвърна:

— Изпратих на сестра си вест за тях и тя ги превърна в кучета и те ще се освободят от магията чак след десет години.

И ето че аз дойдох дотук, на път за нейната сестра, която ще ги освободи от магията, след като те преживеят десет години така. Тук обаче видях този млад човек, който ми разказа какво му е дошло до главата; и аз реших да не продължа пътя си, докато не видя какво ще се случи между него и теб. Това е моята история.

Тогава демонът казал:

— Наистина, това е странна история и аз ти подарявам една трета от неговата кръв и опрощавам третината от вината му.

Тогава третият старец, човекът с ослицата, казал:

— Аз мога да ти разкажа история, която е още по-необикновена от тези две; ще ми подариш ли тогава остатъка от неговата кръв и от неговата вина, о, демоне?

А демонът отвърнал:

— Добре.

Така старецът подел:

ПРИКАЗКАТА НА ТРЕТИЯ СТАРЕЦ

О, султане и главатарю на всички демони, тази ослица беше моя жена. Случи се така, че аз заминах на път и цяла година бях далеч от нея, когато свърши пътешествието ми, се върнах у дома през нощта и заварих един черен роб в леглото при жена ми; двамата си приказваха и се милваха, и се смееха, и играеха любовната игра. Като ме видя обаче, тя скочи и се затича с една стомна вода насреща ми, изговори някакви тайнствени слова и ме напръска с водата и рече:

— Излез от този образ и вземи образа на куче! — и аз начаса се превърнах в куче.

Тогава тя ме изтика от стаята навън и аз избягах през вратата и не престанах да тичам, докато стигнах до дюкяна на един месар; там пристъпих и започнах да гложгам разхвърляните наоколо кокали. Като ме видя, месарят ме взе и ме въведе в дома си, ала дъщеря му, щом ме съзря, прикри лицето си с яшмака и възкликна:

— Нима водиш при мен мъж и влизаш заедно с него в моята стая?

Баща ѝ попита:

— Че къде е този мъж?

А тя отвърна:

— Това куче е мъж, омагьосан от жена си, и аз искам да го освободя от магията.

Като чу нейните думи, баща ѝ рече:

— Моля те в името на аллаха, дъще моя, освободи го!

Тогава тя взе една стомна вода, произнесе над нея някакво заклинание, напръска ме с малко вода и каза:

— Излез от този образ и приеми предишния си образ!

И аз мигом приех предишния си образ. Тогава целунах ръка на девойката и възкликнах:

— Бих желал ти да омагьосаш жена ми, както тя омагьоса мене!

Тя ми даде малко от водата и каза:

— Щом я завариш заспала, напръскай я с тази вода и произнеси над нея някоя поговорка по собствено желание и тя ще приеме оня образ, който ти пожелаеш.

Аз взех водата и се върнах при жена си и я заварих заспала; напръсках я веднага с водата и казах:

— Излез от своя образ и приеми образа на ослица!

И тя начаса се превърна в ослица; ето я тук, виждаш я със собствените си очи, о, султане и главатарю на всички демони!

Тогава демонът попитал ослицата:

— Вярно ли е това?

А тя кимнала с глава и дала знак, който казвал:

„Аллах ми е свидетел, това е моята история и всичко, което се случи с мен“.

И тъй като старецът завършил своя разказ, демонът потреперал от удоволствие и му подарил третата част от кръвта на търговеца...

Тогава Шехеразада забелязала, че навън настъпва утрото, и прекъснала своя разказ, ала Диназада рекла:

— О, сестро, колко е хубав твоят разказ и колко е чудесен, и колко е приятен, и колко ме завладя!

Шехеразада отвърнала:

— Та какво представлява той в сравнение с онова, което бих могла да ви разкажа през следващата нощ, ако царят благоволи да запази живота ми!

Тогава царят си помислил:

„Аллах ми е свидетел, няма да заповядам да я убият, докато не чуя края на нейната приказка, защото тя наистина е прекрасна!“

После двамата прекарали остатъка от нощта прегърнати, докато навън съвсем се развиделило. Тогава царят отишъл да раздава правосъдие, а стражите и везирът му влезли в заседателната зала и дворът се изпълнил с хора; царят раздавал правосъдие, нареждал и отменял, издавал забрани и заповеди, докато денят започнал да преваля. Най-после той разпуснал събранието и се върнал в двореца си. А като настъпила третата нощ и царят задоволил желанието си с дъщерята на везира, Диназада, сестра ѝ, ѝ казала:

— Разкажи ми, сестрице, докрай приказката.

И Шехеразада отвърнала:

— С най-голямо удоволствие! Разказаха ми, о, щастливи царю, че когато третият шейх разправил своята история на демона, която била още по-необикновена, отколкото двете предишни, демонът много се учудил; и като потръпнал от удоволствие, той възкликнал:

— Знай, аз опрощавам остатъка от вината на търговеца и му дарявам свободата.

Тогава търговецът пристъпил към тримата старци, поблагодарил им, а те го поздравили с освобождението му и всеки си тръгнал по пътя към своя град.

[1] От тук до края на книгата стиховете са преведени от немски от Димитър Стоевски. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.